

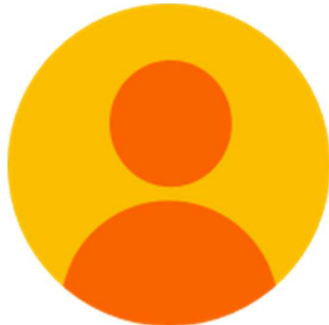
'Binnen een paar dagen waren ze er allebei niet meer', eerbetoon voor vader Wim en moeder Paula

Paula en Wim van Baardwijk.

Opa en oma van Baardwijk met de achterkleinkinderen

Opa van Baardwijk met een van de kleinkinderen
VolgendeVorige
vergroot

Nabestaanden kunnen hier vertellen over geliefden die ze zijn verloren door corona. Dit is het eerbetoon van dochter Antoinette van de Pol (58) aan haar ouders Wim (86) en Paula (84) van Baardwijk uit Den Bosch.

Geschreven door
Jacky Goossens

“Ons vader en moeder zijn in 1956 met elkaar getrouwd en 64 jaar bij elkaar geweest. En ze hebben een heel goed en gelukkig leven met elkaar en hun gezin en familie gehad. Maar de manier waarop ze zijn overleden, een paar dagen na elkaar en zonder afscheid van elkaar te kunnen nemen, is gewoon verschrikkelijk. Daar kom ik maar niet overheen. Het is een troost dat ze in ieder geval weer samen zijn. Met mijn oudste zus, die een paar jaar geleden is overleden. Ik zie voor me hoe ze met z'n drieën ergens daarboven op een bankje zitten en de boel hier bekijken.

Want zo hebben mijn vader en moeder elkaar leren kennen, ergens op een bankje in Den Bosch. Ons vader was met z'n broer en ons moeder met een vriendin. Ze raakten aan de praat en het was liefde op het eerste gezicht. Ze kregen vier kinderen, drie meisjes en een jongen en later ook nog vijf kleinkinderen en vier achterkleinkinderen. Het gezin en onze familie was alles voor ze, vooral de (achter)kleinkinderen. Daar konden ze zó van

genieten. Op zondag gingen we altijd bij ze op bezoek, op de koffie en om soep te eten. Mijn ouders waren super lieve mensen die altijd voor iedereen klaarstonden. Ze genoten van het leven en waren heel ondernemend. Zowel met ons toen we nog thuis woonden, als later, met z'n tweetjes.

We hadden het goed thuis, met een moeder die er altijd voor ons was en zorgde voor eten, drinken en gezelligheid. En we gingen veel op vakantie, met de tent of de caravan naar Duitsland en naar de camping in Heeswijk-Dinther. Daar stond onze caravan die ons vader helemaal zelf had gebouwd. De hele familie kwam dan op bezoek, super gezellig. Toen ons vader op z'n 57e met de VUT ging, hadden mijn ouders alle tijd om samen leuke dingen te doen zoals kienen, sjoelen, jeu-de-boulen en mooie reizen te maken. Ze hebben heel Europa gezien, van Roemenië tot aan Italië. De laatste jaren was ons vader slecht ter been en gingen ze vooral met ouderenreizen mee. Ons vader was handig, een echte klusser en ons moeder een echte bezige bij. Ze was creatief en maakte kaarten, kleding, poppen, ze was altijd wel ergens mee bezig en zat nooit stil.

De gezondheid van mijn vader was al een tijd niet goed, hij was suiker- en hartpatiënt en had uitbehandelde prostaatkanker. Dus we wisten wel dat hij geen jaren meer had. Maar ons moeder was nog zo lief als wat. Daarom is het nog steeds niet begrijpen dat ze zó ziek kon worden en er niet meer is. Toen de coronacrisis uitbrak, ging het nog goed met mijn ouders. We hielden ons als kinderen aan de regels, gingen niet meer naar ze toe, zwaaiden voor het raam en hadden alleen telefonisch contact. Ons vader kwam de deur niet meer uit en mama ging alleen naar buiten om een boodschap te doen. Nu, achteraf, denken we dat ze besmet zijn geraakt toen ze de laatste keer zijn gaan kienen. Later hoorden we dat een van de bezoekers besmet bleek te zijn. Rond 20 maart werd mijn moeder ziek en omdat er op geen enkele manier hulp te regelen was, zijn we er toch zelf naartoe gegaan. Ze was uit bed gevallen en er al heel erg aan toe en toen bleek dat ons vader ook ziek en aan het hoesten was.

Maar ze wilden het liefst in hun eigen huis blijven. We hebben zo goed en zo kwaad als het ging voor ze gezorgd. Tot het gewoon niet meer ging. Op 24 maart was ons moeder zo slecht dat ze opgenomen moest worden in het ziekenhuis. Het was de laatste keer dat mijn ouders elkaar hebben gezien. Want op 26 maart, ging mijn vader naar verzorgingshuis De Taling in Den Bosch omdat hij niet meer alleen thuis kon zijn. Twee dagen later, op zaterdag 28 maart, overleed mijn moeder. Dinsdag 31 maart was de crematie en we hebben dit gefilmd, voor mijn vader. Toen hij van mijn broer hoorde dat ons moeder er niet meer was en het filmpje van de crematie had gezien, was het klaar voor hem. Het hoefde van hem niet meer. Zonder dat iemand afscheid van hem heeft kunnen nemen, is hij donderdagnacht 2 april overleden. Alleen. Dat wilde hij zo, maar als ik er

aan denk, vind ik dat nog steeds heel, heel erg. Precies één week na de crematie van mijn moeder, hebben we afscheid van mijn vader genomen. Lieve mama, ik mis onze koffieochtenden en de soep op zondag en lieve papa ik mis je verhalen, je grapjes en het gezellig kletsen met jullie. Het is niet te bevatten dat jullie er niet meer zijn. Jullie zijn voor altijd in onze herinnering, van de kinderen, de kleinkinderen en de achterkleinkinderen."